U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **M. Z.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2017, čj. OAM-68/LE-LE05-P18-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2017, čj. 60 Az 28/2017-94,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Dne 13. 4. 2017 žalobce, st. příslušník Ukrajiny, podal v ČR žádost o mezinárodní ochranu. Učinil tak poté, co mu správní orgány uložily správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států v délce jeden rok. Důvodem vyhoštění byla skutečnost, že se žalobce při pobytové kontrole v Praze prokázal padělaným rumunským dokladem. Při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce konstatoval, že od konce léta 2016 do března 2017 pracoval v Polsku na základě polského pracovního víza platného do 22. 6. 2017. Koncem března 2017 vycestoval z Polska do ČR, kde bydlela jeho manželka rovněž ukrajinské státní příslušnosti. Dále prohlásil, že nesouhlasí s tím, aby ho správní orgány předaly k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu zpět do Polska. V návratu do Polska mu nic nebrání, ale chce zůstat v ČR se svou manželkou.

[2] Žalovaný označil žádost žalobce za nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a proto řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení

Dublin III“)[1] je státem příslušným k posouzení podaní žádosti Polská republika. Krajský soud pak zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Namítá, že se soud odmítl zabývat důkazy předloženými v anglickém jazyce, kterými hodlal doložit konkrétní žalobní námitky týkající se polského azylového systému. Stěžovatel napadá tvrzení krajského soudu, že pozdější zpráva o situaci v Polsku, ze které vycházel žalovaný, může „přebít“ předložené důkazy. Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že krajský soud podmínil provedení důkazu povinností stěžovatele obstarat si úředně ověřený překlad důkazních listin.

[4] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (blíže k tomu usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Podle § 10a písm. b) zákona o azylu, je kasační stížnost nepřípustná, *je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie*. Soud v souladu s § 25 písm i) téhož zákona řízení zastaví, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III [ž]*ádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Podle čl. 12 nařízení odst. 1 téhož nařízení [p]*okud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.* Výjimku představuje situace v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, podle kterého [n]*ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*

[7] Ze správního a soudního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti. Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel z dokumentu – *Informace OAMP Polsko* ze dne 20. 9. 2016, který se obecně týká řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku. Stěžovatel v žalobě namítal, že se žalovaný nezabýval specifickou situací žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících z Ukrajiny a poukázal na konkrétní systémové nedostatky spočívající v paušální aplikaci institutu vnitřního přesídlení. K žalobě pak přiložil článek *Ukrainian asylum seekers and Polish immigration paradox* z ledna 2016.

---

[1] Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31-59.

pokračování

[8] Stěžovatel vnímá skutečnost, že se krajský soud odmítl zabývat důkazy předloženými v anglickém jazyce, jako zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do jeho hmotně-právního postavení. Konkrétně nesouhlasí s tím, že krajský soud trval na předložení úředně ověřeného překladu článku. NSS se s tímto tvrzením stěžovatele neztotožnil. Krajský soud v napadeném rozsudku k důkazu výše uvedeným článkem uvedl, že *„součástí správního spisu je zpráva o stavu situace v Polsku s pozdějším datem v českém jazyce, tedy není účelné obstarávat překlad starší zprávy navržené žalobcem na náklady soudu, když žalobce ani nijak nespecifikoval, co konkrétně by mělo být v předložených důkazech objasněno, tedy, co konkrétně jimi chce prokázat.*" Krajský soud tedy nepodmínil provedení tohoto důkazu předložením úředně ověřeného překladu ze strany stěžovatele. Tento důkaz soud odmítl provést (a sám přeložit) z jiných důvodů. Ve správním spisu jsou totiž podle krajského soudu založeny zprávy o stavu azylového řízení v Polsku s pozdějším datem a stěžovatel současně nijak nespecifikoval, co mělo být předloženým důkazem objasněno.

[9] Stěžovatel dále v kasační stížnosti uvádí, že zpráva OAMP Polsko nemohla přebít starší důkazy předložené stěžovatelem. NSS souhlasí se stěžovatelem, že nebylo možné automaticky vyloučit stěžovatelův důkaz pouze proto, že předložený článek je zhruba o půl roku starší než zpráva OAMP Polsko, ze které vycházel žalovaný. Tyto podklady totiž neřeší totožnou problematiku. Jak vyplývá již ze samotného názvu článku, důkaz předložený stěžovatelem se týká specifické situace ukrajinských žadatelů o mezinárodní ochranu. Naproti tomu „mladší" zpráva OAMP, ze které vycházel žalovaný, se vztahuje k řízení o udělení mezinárodní ochrany obecně. Nelze přijmout ani odůvodnění krajského soudu, že stěžovatel nespecifikoval, co konkrétně má jím navrhovaný důkaz prokázat. Podle judikatury soud nemusí provádět důkaz, *„pokud by žalobce nebyl schopný ani k výzvě soudu uvést, co konkrétně má jím navrhovaný důkaz ve vztahu k danému případu dokázat*" (rozsudek ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 61/2008-98). Krajský soud v nynější kauze stěžovatele nevyzval, aby upřesnil, co má tento článek prokázat. Navíc, z názvu článku vyplývá, že se vztahuje k tvrzením stěžovatele v žalobě o specifickém postavení ukrajinských žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku. Odůvodnění krajského soudu v tomto ohledu není správné.

[10] Přesto je však NSS přesvědčen, že se krajský soud odepřením provést důkaz, článek přiložený k žalobě, nedopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. NSS zdůrazňuje, že se krajský soud v rozsudku věcně zabýval všemi tvrzenými nedostatky polského azylového systému, jejichž existenci měl předložený článek prokázat. Stěžovatel v žalobě poukazoval zejména na odmítání žádostí s odkazem na možnost vnitřního přesídlení. Krajský soud v této souvislosti citoval závěry rozsudku NSS ze dne 26. 5. 2016, čj. 2 Azs 113/2016-26, podle kterého *„samotnou skutečností, že polské státní orgány při posuzování důvodnosti žádostí o udělení mezinárodní ochrany žadateli z Ukrajiny upřednostňují možnost vnitřního přesídlení nelze podřadit pod systémové nedostatky v azylovém řízení* [...] *Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují totiž žádné důkazy, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl 4 Listiny základních práv Evropské unie. Posouzení žádosti stěžovatele v Polské republice nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení*

Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány.“ To NSS zopakoval v mnoha dalších rozhodnutích (viz např. rozsudky ze dne 22. 3. 2016, čj. 7 Azs 38/2017-73, body 16 a 17, či usnesení ze dne 6. 9. 2016, čj. 4 Azs 174/2016-24). K další žalobní námitce stěžovatele o nízké míře úspěšnosti podaných žádostí v Polsku, krajský soud uvedl, že tato skutečnost sama o sobě nemůže být důvodem pro nerespektování nařízení Dublin III. (srov. obdobně např. rozsudek ze dne 22. 3. 2016, čj. 9 Azs 27/2016-37, bod 27).

[11] Odmítnutí provést jako důkaz článek přiložený k žalobě není tedy pochybením krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Nadto posuzovaná věc se netýká ani právních otázek, které dosud nebyly judikaturou řešeny, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně. Není dán důvod k judikatornímu odklonu. Proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost. Vzhledem k bezodkladnému vynesení usnesení již NSS nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.

[13] NSS současně rozhodl o odměně a úhradě hotových výdajů ustanoveného zástupce, které podle § 35 odst. 9 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému advokátovi se podle § 35 odst. 9 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 3400 Kč. Ustanovený advokát je plátcem DPH, NSS proto přiznanou odměnu zvýšil o tuto daň, tedy na částku 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu